

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Παραδειγματισμός

Στην αρχαία Ελλάδα ύπρχε κάποιος νόμος σύμφωνα με τον οποίον όποιος είχε περιπέσει στο άμάρτημα της μοιχείας όφειλε να τιμωρηθή δι' έξορύξεως των δύο οφθαλμών. Μόλις είχε τεθή εις έφαρμογήν ο νέος αυτός νόμος, ο πρώτος που συνελήφθη και παρεπέμφθη να δικασθή ήταν ο γυιός του... έμπνευσθέντος από ψηφίσαντος τον νόμον αυτόν. "Όλη ή πόλις τότε, φόρον τιμής αποδίδουσα προς τον πατέρα, έξήτησε να έξαιρεθή ο γυιός του από την τρομερή αυτή τιμωρία. Ο νομοθέτης στην αρχή δεν έδέχθη. Τέλος όμως, πιεζόμενος από τις παρακλήσεις του λαού, αναγκάσθηκε να κάμψι το έξις: "Έβγαλε τό ένα μάτι του γιου του, για να έφαρμοσθή όμως και ο νόμος έξορύξε και ένα των ιδικών του οφθαλμών!...

Κατ' αυτόν τον τρόπον, μοιρασθείς την τιμωρία με τον γυιό του, άφ' ενός έτήρησε τον νόμον και άφ' έτέρου εφέρθηκε σαν τρυφερός πατέρας.

Ένας εύδυνείδης νομοθέτης

Ο νομοθέτης των Συρακουσών Διοκλής είχαν όρισει διά νόμον ότι θα έτιμωριζέτο διά θανάτου όποιος ένεφανίζετο όπλισμένος στη δημόσια Πλατεία.

Αίγον καιρό κατόπιν πληροφορηθείς ότι ο έχθρός είχαν εισβάλει εις Συρακούσας, άρπασε τό σπαθί του κι' έτρεξε για να πολεμήσθ. Ένώ έτρεχε, τον ειδοποίησαν πως στην πλατεία της πόλεως έγενετο μάχη. Ο Διοκλής διευθύνθηκε τρέχοντας προς τα εκεί. Κάποιος τότε βλέποντάς τον έτσι όρμητομένον, του φώναξε:

- "Όστε παραβαίνεις ο ίδιος τον νόμον σου;...
- "Όχι-όχι που τον εφαρμόζω! Απάντησεν ο Διοκλής, και συγχρόνως έμπηξε τό σπαθί του στο στήθος του.

Η εύθυμία ενός λεπρού

Ο πατήρ-Κασουπέν διηγείται τό έξις ανέκδοτο:

Κάποιος περιηγητής, είχε πάει, κάποτε, έκδορμή όταν, άκουσεν έξαφνα ένα γλυκύτατο και σιγαλό τραγούδι. Το έγεννητό άμέσως ή περιέργεια να γνωρίσι ποιος ήταν αυτός που τραγουδούσε τόσον όμορφα. Έπλησιασε, λοιπόν, προς τό μέρος του τραγουδιστού και με μεγάλη έκπληξη αντίκρυσεν έναν λεπρό του οποίου τό σωμα έσπετε κομμάτιατό!... Γεμάτος άπορία, ο περιηγητής τον ερώτησε πως, στην κατάσταση στην οποίαν βρισκόταν είχε κέρσι για τραγούδι.

- Μά είνε να μη τραγουδή, απήνησεν ο λεπρός, έφ' όσον βλέπω τό άπαιστο τείχωμα του στήθους μου, που με χωρίζει από τον Θεό, να φεύγη κομμάτι-κομμάτι!...

Μία άπάντησις του Βολταίρου

Κάποιος έκβιαστής έγραψε κάποτε στον Βολταίρο:

- "Έτύπωσα, κύριε, έναν λιβελλο έναντιον σας, σε τετρακόσια αντίτυπα. Εάν θέλετε, στείλτε μου τετρακόσιες λίβρες και θα σας τα στείλω να τά καταστρέψετε..."

Ο Βολταίρος του άπάντησε:

- «Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε, για την προσφορά σας. Έπ' ούδενι λόγφ έννοω να καταγραφώ της είνενοϋς σας καλοσύνης. Η πόλις που μου προτείνετε, θα σας έξημίονε. Όστε, καλλίτερα είνε να πουλήσετε λιανικώς όλα τά αντίτυπα του λιβελλογραφημάτος σας. Έφ' όσον μάλιστα γράφετε για μένα, θα τά πουλήσετε, άσφαλώς, όλα, σε πρώτης τάξεως τιμή, και θα κερδίσετε περισσότερο από τετρακόσιες λίβρες!»

ποτέ πιά, της είπε.

- Τότε τρέξε γρήγορα να έτοιμαστής, γιατί δές τό άμάξι, μιάς περιμένει νιώλις, μπροστά στο ξενοδοχείο!

Όταν πήγε στο δωμάτι του ο Μορβάλ προσπάθησε ν' αντιμετώπισθ ψυχραιμότερα την κατάσταση. Άλλ' οι δισταγμοί του δεν εφοτίησαν πολύ. Τοϋ φάνησε ότι θα ήταν έγγλημα, έπειτα άπ' τη χαρά που της είχε δώσει να ξαναβυθίσθ σε μεγαλύτερο από πριν πόνο την φτώχη γρηά. Φανεραζότανε την πορεσώδη άναμονή της και την άγωνία της, την απελπισία της, τον θανάσιμϋ τήν σπαταγή, άν μάθαινε ότι ο γυιός της έφευγε μακριά της για δεύτερη φορά. Και καθώς εστίβιζε άνάκατα τά πράγματα του σίς βλατίεας του, ο Μορβάλ ψιθύριζε:

- Όχι δεν πρέπει να την γελάσω, όχι δεν μπορώ να την γελάσω!

Δέκα λεπτά άργότερα, καθισμένος σ' ένα άμάξι που τούσερναν δύο όμορφα άλογα, πλάι στην άνωσση αυτή γρηά και κυρία που ένόμιζε ότι είνε μητέρα του, ο Ζορζ Μορβάλ άφησε να τον πηγαίουν και αυτός δεν ήξερε πού, προς μι μακρυνή κατοικία την οποίαν δεν είχε ιδεί ποτέ, προς ένα μέλλον γεμάτο μυστήρια. Και άποφεύγοντας να πολυσκέπτεται την δυσκολία του νέου οδού με την ψυχή γεμάτη από μι χαρά που ποτέ άλλοτε δεν είχε δοκιμάσει ως τότε, ο Ζορζ άκουγε χαμογελώντας τό συγχλητικό τιτίβισμα της τόσο συμπληρητικής τρελλής.

Και νοιώθοντας μέσα του να ξεπλά ή άγάτη της ζωής που τόσο τή λαχταρούσε, σχεδόν μεθυσμένος από ίζανοποίηση, συλλογότανε:

- Είνε ή πρώτη φορά στη ζωή μου που χαρίζω κι' εγώ την εύτυχία!...

Σαρλ Ντόλυ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

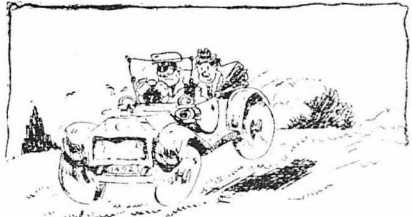
ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ, ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΑΠΡΟΨΙΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ

Ο κύριος Άριστόδημος δεν έννοούσε να άνεβή οι αυτοκίνητο. Κάποιος φίλος του όμως έβράδθηκε να τον μεταπέσει και τό πέτυχε.

- Έλα, τού είπε, και θα ίδης τί ώρατα που είνε. Πηγαίνοντας με τό αυτοκίνητο βλέπει κάποις πράγματα που δεν τά βλέπει όταν πηγαίνει πεδός.

Ο κνύ Άριστόδημος έπεισθήκε και πήγε. Στο όδομο όμως έγινε μι σύγκρουσις και βοήθησαν κι' αυτός κι' ο φίλος του πεταγμένοι σ' ένα χατάκι με τά πλευράμωσοσπασμένα!

- Είχες δίκιο, λέει ο Άριστόδημος στον φίλο του. Πηγαίνοντας και νεις με τό αυτοκίνητο βλέπω... πολλά πράγματα... Άκόμη και τό χάμο!...

Τού Άγγλο άξιοματικό έμπηξαν μι μέρα σ' ένα κατόχημα και ζήτησαν κάτι. Μιλούσαν όμως άγγλικά και καιρίς δεν καταλάβαιναν τί λένε.

Ο κατοχηματίας ρομίζοντας ότι θα κερδίση λίγες με ορά άπ' τα φρόνα τους, έκινητοποίησε όλους τους υπάλληλους του για να βοούν κανένα άγγλομαθή εκεί γύρω. Οι υπάλληλοι έτρεξαν δεξιά και άριστοτά κι' έπειδή άκούσαν να γνίσουν, ο κατοχηματίας προσέφερε στους έγγλέους γλυκό και ταγάσο, θέλοντας να τους ποιοποιήθ.

Τέλος σέ λίγο έφτασαν και οι υπάλληλοι μ' ένα διευρηέα, ο όποιος άφού συνεννοήθηκε με τους έγγλέους, είπε στον κατοχηματίαχη:

- Οι κύριοι ρωτούν... ποιόν δούμο θα πάρουν για να πάνε στο σταθμό της Κηφισιάς!...

Κάποιος ζωγράφος θέλοντας να ζωγραφίσθ μι Άφροδίτη, πήρε για μοντέλο μιά ώραία αλλά σερνή και άσχαρία νέα, ή όποια φάνοτανε στο άτελιέ του πήρε πω άπό τό παραβάν να βγάλι τά φορέματά της. Μόλις γδύθηκε έβγαλε μόνον τό κεφάλι της άπ' τό παραβάν και είπε στο ζωγράφο:

- Είνε έτοιμη...
- Έλα λοιπόν τότε... Γιατί άργεις; της φώναξε, άδημονώντας ο ζωγράφος. Θα ποζάρω, να ή όχι;
- Θα ποζάρω μάλιστα, είπεν ή νέα αλλά... να μη με βλέπετε σεις!...

Τού φίλοι, μουα και τιμωροδόδομοι, έτοιμάζονται να πάνε να γενματίσουν.

- Άκουσε, λέει έξαφνα ο ένα; σιον άλλο, εγώ δεν ξαναόχομαι άλλη φορά σ' αυτό τό εστιατόριο.

- Γιατί;

- Γιατί μου άλλαξαν τό παρφόρι μου. Μού τό πήραν γδής τό βράδυ από την κομμάστρα και μου άφισαν έια άλλο.

- Και τί φταιί τό κατόχημα γι' αυτό; Κάποιος πελάτης θα τό άλλαξε. Θα τό άντελήθη όμως εν τό μεταδύ και σήμα θα σου τό φέρω!...

- Μά άκριβώς γι' αυτό τό λόγο δεν θέλω να ρθώ στο εστιατόριο!...

Στο καφενείο ή γεαρά σεφριτόρα λέει σ' έναν νέο που της κάνει άνωιδεότατο κόρτε:

- "Α, κύριε Πέτρο. Σας εύχαριστώνην όλην τάχα άπόψε,
- Έννεα; ρωτάει συγκινημένος εκείνος.
- Ναι, εός.
- Και τι ήτανε εκείνο που σάς έκανε να με σκεπίσαστε;
- Είχατε άφήσει... άπλήρωτα τά ποτά!...

